

A gondos anyuka

Egyre közeledő, fűlértő gyerek-
tívölés verte fel a csendes, ma-
dárscsicsorgós tavaszi délutánt a
Tisza-parton. Egy babakocsiból
jött a keserves, már-már re-
kedtségbe fordult bömbölés,
melyet egy fiatal anyuka és vele
egykorú barátja tolt. Az utol-
só divat szerint öltözött fiatal nő
és szintén jól szituált kísérője
élénk csevegést folytatott. Ha-
talmatlan, márkás napszemüve-
geik mögé bújva élvezték az el-
ső igazán jó időt a tél végén, mi-
közben a szerencsétlen pályás
nyakán már dagadtak az erek.
Ránéztem, és egyből megértet-
tem kétségbeesését. A szikrázó
nap éppen az arcába tűzött,
nyilván már hosszú percek óta.
Az pedig nyilván nem vi-
gasztalta, hogy édesanyjának
milyen menő a napszemüve-
ge. Mint ahogy az sem, mi-
lyen irigylésre méltóak az ide-
gei. Merthogy rajta kívül min-
denki mást meglehetősen za-
vart a fűlértő gyerekordítás.

TIMÁR KRISZTA

Parlagfűankét

A megyében jelentős mértékben
elterjedt allergén gyomnövényről,
a parlagfűről tartanak nyitott ta-
nácskozást pénteken délelőtt fél
10-től a Szegedi Ifjúsági Házban. A
harmadik alkalommal megrende-
zett megyei parlagfűankét díszven-
degének Magyar Bálint oktatási
minisztert hívta meg a szervező
Szegedi Felsővárosiak Civil Egye-
sülete. A rendezvényen előadást
tart Juhász Miklós, az SZTE nő-
vénytani tanszékének egyetemi
docense, Fazekas Márta, az
ÁNTSZ megyei munkatársa, Hódi
László, a megyei növény és talajvé-
delmi szolgálat igazgatóhelyettese,
Virág András önkormányzati kép-
viselő és Kulcsár István, a parlag-
fű-mentesítés déli koordinátora.

A vásárhelyi városháza éjszakai ügyeletét hívta a temetőben rekedt látogató

Éjfélkor is kértek már segílyt

Éjfél előtt pár perccel is ko-
pogtattak már be segílyért a
vásárhelyi városházára, ahol –
az országban egyedülálló mó-
don – három éve működik éj-
szakai ügyelet. Akkor is az ügye-
letes segílyét kérték, amikor
bezárták a temetőbe egy kései
látogatót. A vásárhelyi polgárok
délután 2 órától este 10-ig, va-
lamint azt követően reggel ha-
tig kérhetnek segílyt, vagy
intézhetik ügyes-bajos dolgai-
kat a hivatalban. Havonta szá-
zan élnek a lehetőséggel.

„Az ország egyetlen polgármes-
teri hivatala, melynek ajtaja éj-
jel-nappal nyitva áll a polgárok
előtt” – e szavakkal engedett be
bennünket a minap este 10 óra-
kor a vásárhelyi városházára a
hivatal portása. A vásárhelyi ön-
kormányzatnál ugyanis 3 éve
már, hogy ebben a napszakban is
felkereshetik ügyes-bajos dolga-
ikkal a polgármesteri hivatal
ügyeletben lévő munkatársát.

Persze ilyenkor híre-hamva
sincs a megszokott nyüzsgésnek
a városházán: a kivilágított folyo-
són kívül csupán a földszinti la-
kosságszolgálati irodában égett a
villany. A helyiségben éppen vál-
tották egymást a hivatal munká-
társai. Hagymási László délután
2 órától ügyelt, így kolléganője,
Bakos Csilla megérkezésekor már
haza készült. Annyit azonban
még elárult: nyugalmasan telt a
délutáni ügyelet. Telefonon is
csak egy ember kereste, este 6 kö-
rül pedig személyesen jelent meg
egy hölgy, aki a szűkös befizetési
határidő miatt iparüzési adós
csekkért tért be a városházára.

László szerint egyébként a dél-
utáni ügyeletek sokkal pörgőseb-
bek szoktak lenni, mint az éjsza-
kaiak. Kolléganője, Csilla is ezt
erősítette meg, bár – mint hozzá-

Váltás. Hagymási László a délutáni ügyeletről készült haza, kolléganője, Bakos Csilla viszont reggel 6-ig lesz szolgálatban

Fotó: Tésik Attila

ÉGETT A HÁZ

■ Annak a családnak viszont tudott segíteni az ügyeletes, melynek háza éj-
szaka égett ki. Kapcsolatban állnak ugyanis a tűzoltókkal, az orvosi ügye-
lettel, még az anya-, gyermekszállóval is, így szállást tudtak biztosítani a
pórlul járt családnak. Az is előfordul már, hogy az egyik ház kényénebe vil-
lám csapott, s a késő esti időpont ellenére a műszaki iroda munkatársai
kivonultak terepszemlére. Szerencsére azonban nagyobb baj nem történt, s
nem kellett kiköltöztetni a lakót. A vásárhelyi önkormányzat munkatársai
hétről hétre önkéntes alapon vállalják az ügyeleket. Havonta mintegy
százan keresik meg problémáikkal az ügyelet munkatársait.

Krisztina szerint talán ez volt
eddig a legfurcsább ügyük.
Krisztinához egyébként a dél-
utáni ügyeletben ugyancsak
csatlakoztunk. Minden hívást,
személyes találkozót feljegyez-

nek – magyarázta. A legtöbb
ügyet egyébként másnap a nép-
jóléti irodának továbbítják. So-
kan formanyomtatványokért
jönnek be ilyenkor a városhá-
zára, vagy éppen a már kitöltött

papírokkal szaladnak be. Akadt
már olyan, aki azért kereste fel
munkaidő után a hivatalt, mert
mint mondta: kutyája szétépte
a csekket, s jött egy újért.

A vásárhelyiek tisztában van-
nak az ügyeleti renddel, s élnek is
a lehetőséggel – állapította meg
Makó András, a lakosságszolgála-
ti iroda vezetője. Volt, akinek éj-
fél előtt jutott eszébe, hogy elfo-
gyott a pénze, és sürgősen segíly
kellett neki. Persze végül pénz
nélkül távozott, hiszen az ügye-
letesnek nincs arra módja, hogy a
segély jogosultságát vizsgálja: ez
a népjóléti iroda hatásköre. No és
pénztár sincs már ilyenkor – je-
gyezte meg Makó András.

TÖRÖK ANITA

Békésiné szerint nehéz 24 órában anyának, ápolónak és fejlesztőpedagógusnak lenni

Összefognak az autisták szülei a kistérségben

Békésiné Kővágó Melinda csaknem minden idejét a tízéves Christopherrel tölti

Fotó: Karnok Csaba

Csaknem minden idejét tízéves autista kisfia nevelésével tölti a
maroslelei Békésiné Kővágó Melinda. A gyerek nem beszél, nagyon
nehéz vele kommunikálni, és az utcán is nehéz elmagyarázni
mindenkinek, miért viselkedik így a fiú. Az asszony most meg-
kereste a hasonló cipőben járó szülőket. A cél: létrehozni a
kistérségben egy közösséget, ahol szakember foglalkozhat a gye-
rekekkel, s eközben hátha a szülők is állást vállalhatnak –
legalább részmunkaidőben.

Gyakorlatilag csaknem egy éve
nem jár rendszeresen közösségbe
a Maroslelén élő, tízesztendős
Békési Christopher. Az autista
kisfiú betegsége igen súlyos, egy-
általán nem beszél, fejlesztése
speciális foglalkozást igényelne –
ám a makói kistérségben egyelő-
re nem tudnak ilyen különleges
osztályt biztosítani. Legközelebb
Hódmezővásárhelyen működik
ilyen csoport, a kisfiút korábban
ide hordták a szülők, ám a min-
dennapi utazás nagy terhet jelen-
tett a családnak.

Nem adom a fiamat

– Nem engedném bentlakásos
intézménybe a kisfiamat – bár
Csongrád megyében is vannak
nagyon szép otthonok –, nem
tudnám elviselni a tudatot, hogy
éjszaka nincs a közelemben,
nem tudom, hogy jól alszik-e,
vagy egyáltalán mi van vele. Ak-
kor inkább teljes állásban Chris-
tophernek szentelem az életem-
et. Nagy segílyt jelentene
elsősorban neki egy állandó,
napközben működő csoport, kö-
zösség, és lehet, hogy erre az idő-
re így én is találhatnék részmun-
kaidős elfoglaltságot – mondta az
édesanya, Békésiné Kővágó Me-
linda.

Együtt könnyebb

Több támogatással együttmű-
ködve neki is láttak, hogy sürges-
sék a kistérségben élő, hasonló

problémákkal küzdő családok
összefogását. Úgy vélik, ez az
egyetlen módja, hogy megoldód-
jon ez a probléma. Eddig hat, ha-
sonló problémában szenvedő
gyermekre bukkantak Makón és
a környező tizenhat településen,
ám eleve problémát okozhat,
hogy nagy a korkülönbség kö-
zük. A lelei édesanya – az össze-
fogás fő szervezője – még el-
mondta: a környező megyék Ma-
kóhoz hasonló lélekszámú vá-
rosainak csaknem mindegyiké-
ben van ilyen osztály. Nagyon
pozitív tapasztalatokat szerzett
például Gyulán. Ott egy Chris-
tophernél is súlyosabb állapot-
ban lévő kisfiúval találkoztak,
aki akkor még szilárd táplálékot
sem tudott magához venni, ám
egy-két év alatt a közösség és a
kiváló ápolói munka hatására
beszélteni is megtanult, ma pedig
verseket szaval. Ám Gyula is el-
képesztően messze van Marosle-
létől – ha a mindennapos átjárás-
ról van szó. Éppen ezért hamaros-
an a megyei önkormányzathoz
fordulnak segílyért, hogy leg-
alább Makón egyetlen különle-
ges csoportot létrehozassanak.

– Rendkívül nehéz huszonnégy
órában egyszerre fejlesztőpeda-
gógusnak, ápolónak és édesanyá-
nak lenni, különösen úgy, hogy a
két szakmát sosem tanultam,
bár amikor felvállaltam ezt a
helyzetet, rengeteg szakirodal-
mat elolvastam. Természetesen

ez mégsem olyan, mintha kép-
zett szakember foglalkozna a kis-
fiammal. Csak nehézkesen, kéz-
zel-lábbal tudunk kommunikál-
ni egymással, a legkimerítőbb,
hogy gyakorlatilag olvasnom kell
a kis gondolatai között, hogy
megtudjam, mire van szüksége.

„Csak
nehézkesen,
kézzel-lábbal
tudunk
kommunikálni
egymással

Békésiné Kővágó Melinda

Nagyon fáj, hogy nincs egy ál-
landó közösség, ahol fesztelenül
együtt lehetne hasonló korúak-
kal, hiszen még a közös buszo-
zás, vagy a bevásárlás is hatal-
mas erőfeszítés, rendre rám szol-
nak a járőrelők: neveljem már
meg azt a hisztis gyereket. Nehéz
és lehetetlen minden esetben el-
magyarázni, hogy mi is az ő baja,
pedig az autizmus nem is fogya-
tékosság, hanem egy sajátos tu-
dati állapot – mondta az édes-
anya.

Anyagilag is nehéz

A család számára is megterhe-
lő a kisfiú betegsége, hiszen a
magnövelt összegű segílyekkel
együtt is alig több mint negyven-
ezer forinthoz jut az édesanya, a
kisfiúnak van egy teljesen egész-
séges nővére is, így gyakorlatilag
a négytagú csalátlát kell az édes-
apa keresetéből és támogatásából
fenntartani.

ILLYÉS SZABOLCS